

— d. v. s. den, der overfor Befragteren har paataget sig hele Befordringen — er ansvarlig for hele Transporten. Men i Overensstemmelse med sædvanlig Praksis gives der ham Ret til at begrænse sit Ansvar til alene at angaa Skade, der indtræffer, medens Godset er i hans egen Varetagt.

For at Bortfragteren kan blive fri for Ansvar, maa han bevise, at Skaden er sket, medens Godset var i anden Fragtførers Varetagt, og det maa endvidere være en Forudsætning, at Befragteren er Part i Aftalerne med de andre Fragtførere, saaledes at han selvstændigt kan gøre Ansvar gældende mod dem for Skade, der er indtruffet, medens Godset var i deres Varetagt.

Bestemmelsen finder ogsaa Anvendelse paa saadanne Tilfælde, hvor Bortfragteren som Følge af en Omladningsklausul eller andet udtrykkeligt eller stiltiende Vilkaar har Ret til helt eller delvist at lade Befordringen foregaa med en anden Fragtfører (Ordene „eller kan“). Herunder indbefattes ogsaa Underbortfragtning.

Fragt.

Til § 124.

Bestemmelsen svarer til Sølovens § 150. Man har dog udeladt Ordene „paa Indlastningsstedet“, idet der ikke altid vil være nogen „gangbar“ Fragt for Befordring fra dette Sted til Bestemmelsesstedet. Det forekommer naturligere at tage sit Udgangspunkt i Fragtmarkedets almindelige Stilling. Drejer det sig om Ruteskibe, vil Bortfragterens almindelige Rater som Regel være afgørende, jfr. herved Forslagets § 71.

Den i Sølovens § 115, 1ste Stk., 2det Punktum indeholdte Bestemmelse er ikke optaget i Forslaget, idet man ikke har anset Forskellen mellem den der fastsatte Regel og Forslagets paa saadanne Tilfælde analogisk anvendelige Regel i § 124 for tilstrækkelig betydende til at begrunde en Særregel.

Til § 125.

Bestemmelsen svarer til Sølovens § 151, saaledes at man fra Sølovens § 115 har overført Bestemmelsen om, at fuld Fragt skal

betales for farligt Gods, der med fornøden Hjemmel er blevet losset, uskadeliggjort eller tilintetgjort, jfr. Forslagets § 119. Man har bibeholdt Udtrykket, at Godset skal være „i Behold“, for at Fragt skal kunne kræves. Naar Godset er helt tabt, er Godset ikke i Behold, men hvornaar en Beskadigelse er saa væsentlig, at Godset ikke længere kan siges at være i Behold, har man ment som hidtil at burde overlade den praktiske Retsanvendelse at fastslaa.

Lige saa lidt som Søloven løser Forslaget Spørgsmaalet om, hvorledes en som lumpsum fastsat Fragt skal beregnes, naar kun en Del af Godset er i Behold. Ogsaa dette Spørgsmaal har man ment at maatte overlade til Retsanvendelsen at løse efter Forholdene i hvert enkelt Tilfælde.

Bestemmelsen i Sølovens § 152 er udeladt. En tilsvarende Regel kendes ikke i engelsk-amerikansk Ret, og den er ligeledes opgivet i den nye hollandske Sølov.

I Forbindelse med § 125 maa mindes om Reglen i § 113.

Forsinkelse og Hindringer paa Bortfragterens Side.

Bestemmelserne i den gældende Sølov om Forsinkelse paa Bortfragterens Side findes ikke samlet, men spredt paa forskellige Steder efter den Sammenhæng, hvori saadan Forsinkelse kan forekomme.

I Sølovens § 111 omhandles forsinket Ankomst af Skibet til Lastepladsen, i § 125 behandles det Tilfælde, at Afrejsen efter Lastens Indtagende forsinkes, i § 164 behandles Forsinkelse ved Anløb af Nødhavn, og endelig handler § 160 om Tab af Skibet.

Det har syntes at frembyde væsentlige systematiske Fordele at samle disse forskellige Bestemmelser i et Afsnit, hvorved baade opnaas bedre Overblik over Emnet og Overensstemmelse med Systemet i Købeloven og andre nyere Love.

I §§ 126—129 er da omhandlet de Tilfælde, hvor Befragteren har Ret til paa Grund af Forsinkelse paa Bortfragterens Side at hæve Befragtingen, medens Reglerne om hans Ret til Erstatning behandles